

РЕШЕНИЕ

№ 16978

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в
публично заседание на 23.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6886** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от АПК, във вр. чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Делото е образувано по искова молба на Б. С. К., ЕГН: [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [улица], № ба, чрез адвокат В. С., с която на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се иска СДВР да бъде осъдено да и заплати обезщетение в размер на 20 000 лв., претендирано като претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразен акт, представляващ Заповед № 513з-8613/15.11.2018г. издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и прекратено служебното му правоотношение, отменен с влязло в сила решение, а именно: Решение № 3369/17.05.2019г., постановено по адм.д. № 12938/2018г., влязло в сила на 02.02.2021г., както и мораторна лихва в размер от 7845.12 лв. за периода от 02.02.2021г. до датата на депозирането на исковата молба-12.07.2024г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от 7845.12 лв., считано от 12.07.2024г. до окончателното плащане.

Твърди се, че претърпените неимуществените вреди се изразяват в стрес и тревожност, както и продължаващи травмиращи преживявания в продължение на почти две години и половина след налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“. Нещо повече, вмененото му дисциплинарно нарушение и налагането на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“ се е отразило особено негативно на неговото психическо състояние предвид злепоставянето му не само пред семейството и приятелите му, но и пред колегите му. Всичко, свързано с незаконосъобразната заповед за неговото уволнение и най-вече мотивите изложени в нея, довели до тревожност и необичайно безпокойство, липса на възможност за концентрация, чувство за

беспомощност и в крайна сметка до социално отдръпване. Също така той изпитвал и непреодолимо безпокойство относно това, че сега без трудови доходи няма как да се грижи за своето семейство. След налагане на дисциплинарното наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение се е опитал да започне нова работа, като след като работодателите му са разбирали, че той е дисциплинарно уволнен от МВР са прекратявали трудовите договори. Сочи се още, че несправедливо наложеното му наказание, съчетано с развитието на съдебните дела по повод обжалванията (първоначално заповедта била отменена, впоследствие потвърдена) и преживения непрекъснат стрес, психическо и емоционално напрежение довели до отключване псориазис вулгарис.

В проведеното по делото открито съдебно заседание ищецът, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа исковата молба по изложените в нея съображения. Счита, че по безспорен начин е доказан сложният фактически състав по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Прилага писмени бележки. Претендира разноски, за които представям списък.

Ответникът – СДВР, редовно призован, се представлява от юрисконсулт С., който моля съда постанови решение, с което да отхвърли исковата претенция поради недоказаност и неоснователност. В условията на евентуалност да намали значително същата. Подробни мотиви са изложени писмени бележки, които представя. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на СДВР и в определен от съда размер. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Участвалият по делото прокурор Д. от Софийска градска прокуратура счита така предявената искова претенция за основателна и доказана, но споделя възражението на ответната страна за прекомерност на претендираните обезщетения. Моли да за присъждане на обезщетения, които не водят до неоснователно обогатяване и не се явяват прекомерни.

Съдът, като се запозна с изложеното в исковата молба, становищата на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

От приложените по делото писмени доказателства се установява, че Б. С. К., към 15.11.2018г., е заемал длъжността „полицай“ в група „Охрана на обществения ред“ на сектор "Охранителна полиция" към 07 Районно управление при СДВР.

Със Заповед № 513з-8613 от 15.11.2018г. на директора на СДВР, на основание чл. 194, ал. 2, т. 4, чл. 197, ал. 1, т. 6, във връзка с чл. 203, ал. 1, т. 13 от ЗМВР му е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

В мотивите на оспорената заповед е прието, че по време на дежурството на мл. инспектор Б. К., назначен в наряд за времето от 19.00 ч. на 05.07.2018 г. до 07.00 ч. на 06.07.2018г. като "Б2" пост, разположен на югоизточната част НДК, откъм "Моста но влюбените", етаж 1, въпреки че става свидетел на възникнал инцидент със служители на СДВР (стрелба с огнестрелно оръжие), назначени за охрана на сградата на НДК и определената прилежаща територия по време на председателството на Съвета на ЕС 2018, в следствие на което са нанесени материални щети-увредена входна врата на стаята, определена за инструктаж и отдых на служители в СДВР в сградата на НДК, както и счупено стъкло на входната врата, разположена на вход Б2 към асансьори 3 и 4 и пробито пано от окачен таван в коридора на стаята, опитва се да прикрие доведено до знанието му правонарушение (стрелба в стаята за почивка), не предприема действия за неговото предотвратяване или пресичане, съобразно функционалните си задължения, и не докладва обективно за случилото се на началниците си и на ОДЧ, прави впоследствие опит да се прикрият извършените нарушения в стаята за почивка и извън нея. Горните обстоятелства са доведени до знанието на служители на МВР и на трети лица.

Това поведение на служителя е квалифицирано от дисциплинарнонаказващия орган като виновно нарушение на т. 19, т. 20, т. 24, т. 64 и т. 83 от Етичен кодекс за поведение на държавните служители в МВР, при което е осъществен състава на дисциплинарни нарушения по чл. 194, ал. 2, т. 4 от ЗМВР.

Посоченият индивидуален административен акт е обжалван и с Решение № 3369 от 17.05.2019г., постановено по административно дело № 12938/2018г., АССГ, 20 състав, заповедта е отменена като незаконосъобразна.

Постановеното решение е обжалвано с касационна жалба от процесуалния представител на СДВР и с Решение № 5841 от 20.05.2020г., постановено по адм. дело № 8853/2019г. на ВАС се отменя Решение № 3369 от 17.05.2019г., постановено по административно дело № 12938/2018г. по описа на АССГ и отхвърля оспорването на Заповед № 513з-8613/15.11.2018г., издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР.

Междувременно, с Решение № 4865/27.04.2020г., постановено по адм. дело № 9915 /2019г. Върховният административен съд, Пето отделение, е отменил Решение № 799/13.06.2019г., постановено по адм. дело № 366/2019г. на Административен съд София – област и е отменил Заповед № 8121к-211/11.01.2019г. на министъра на вътрешните работи, с която на Н. К. е било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и прекратяване на служебното му правоотношение.

По искане, с правно основание чл. 239, т. 1 АПК, подадено от Б. К., за отмяна на влязло в сила решение е образувано адм. дело № 9050/2020г., като петчленен състав на ВАС, със свое Решение № 13886 от 10.11.2020г., отменя Решение № 5841/20.05.2020г., постановено по адм. дело № 8853/2019г. на Върховния административен съд и връща делото за ново разглеждане от друг състав на Върховния административен съд, пето отделение.

При новото разглеждане на делото с Решение № 1331/02.02.2021г., постановено по адм. дело № 12225/2020г., тричленен състав на Пето отделение на Върховния административен съд оставя в сила Решение № 3369/ 17.05.2019г., постановено по административно дело № 12938/2018г., по описа на АССГ.

По делото е прието и приложено за послужване адм. дело № 12938/2018г., Първо отделение, 20 състав, АССГ.

Допуснато е събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството на свидетел на лицето Д. И. Палакарчева-К. и лицето А. Н. И..

Свидетелят Палакарчева-К., която е съпруга на Б. К. заявява, че уволнението му се е отразило много зле. Той вече не е бил глава на семейството. Отчуждил се от семейството, от майка си и баща си, от приятелите. Проблемите са започнали постепенно, като се е затворил в себе си. Твърди, че имат малък син, който К. не обгрижвал, понеже бил обсебен от това как да изкара пари. Започнал е да изпитва психически дискомфорт, задух, развил е заболяването псориазис. Приема много медикаменти - успокоителни, антидепресанти. Антидепресантите са изписани от психиатър. Преди уволнението е бил един усмихнат човек, който си е вършел съвестно работата.

Свидетелят А. И. заявява, че е приятел и колега на ищеца. Работили са в една структура – МВР, но не в същото РУ. Твърди, че познава К. от 20 години. Помни периода, когато е уволнен. Той често е споделял всякакви външения с него. Звъннал му е по телефона и му казал, че се готвят да го уволнят. След това са се срещнали и ми е обяснил по-подробно. С Б. е поддържал отношения и през периода на уволнение и сега. Имат ежеседмични контакти. Свидетелят твърди, че с течение на времето лично е виждал промяна в поведението му. Станал е доста затворен, притеснен. Във времето той му е казал, че започват по ръцете да му излизат някакви петна. Споделил му е, че почти не може да спи и е изгубил апетит. Семейство е с две деца. Според И. това състояние и към

момента не е отминало. Не е човекът, който е познавал преди това събитие. Продължава да е тревожен. Продължават кожните му проблеми. Споделял е че има намерение да потърси помощ при психиатър, но не му е известно да е ходил. Не е споделял, че приема антидепресанти.

Настоящият съдебен състав ще цени показанията на свидетелите в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото.

Съдът след като прецени твърденията на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Предявеният иск е процесуално допустим - претендира се обезщетяване на неимуществени вреди, за които се твърди, че са настъпили в резултат на обявена за незаконосъобразна заповед, с която на ищеца било наложено дисциплинарно наказание „уволнение“.

Съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразни действия се твърди, че са причинени вредите – СДВР.

Разгледан по същество, искът е основателен, по следните съображения:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия я фактически състав: 1. Незаконосъобразен акт, отменен по съответния ред, действие или бездействие при или по повод изпълнение на административна дейност; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между вредите и незаконосъобразното действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице. С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност. Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането - чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени - следващите по време и място неправомерния резултат.

Безспорно по делото се установяват и трите елемента от правопораждащия отговорността на ответника състав-налице е незаконосъобразна заповед на директора на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, която е отменена по съответния ред, налице са настъпили неимуществени вреди- негативни преживявания у ищеца, в резултат на оставането му без работа, които се доказват със събраните гласни доказателства. Ищецът се е затворил в себе си, станал е неконтактен, безспорно е бил засегнат и професионалният му авторитет, които вреди имат неимуществен характер и подлежат на репарирание. Настъпили са и здравословни проблеми видно от представената медицинска документация за релевантния период.

Неимуществените вреди нямат материален еквивалент за пострадалия, поради което законът постановява следващото се за тях обезщетение да се определи на принципа на справедливостта - чл. 52 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), с оглед характера на деянието, естеството на увреждането и степента на претърпените морални страдания. Понятието „справедливост“ не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни, обективно съществуващи

обстоятелства, имащи значение за правилното определяне на размера на обезщетението /т. 2 от Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС/, като например - характер и степен на увреждането, начин и обстоятелства, при които е получено, вредоносни последици, тяхната продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, неговото обществено и социално положение. Обезщетението за неимуществени вреди е с компенсаторна функция, доколкото е възможно да бъдат компенсирани вредите в техния паричен еквивалент.

В случая, понесените нематериални вреди не са с голям интензитет, тъй като няма никакви данни за констатиране от лекар прояви на депресия и стрес у ищеца: безпокойство, нервно напрежение, раздразнителност, нарушения на съня, психическо натоварване и др., като за това да са изписвани медикаменти на ищеца през целия процесен период. Представените амбулаторни листи действително доказват, че ищецът е боледувал през процесния период, но съда счита, че не се доказва, че всички заболявания са се проявили в следствие на неговото уволнение. Страданието от това, че е бил в очакване на съдебното решение не е пряка вреда, както и прекъсната кариера с оглед заеманата длъжност.

Така при приложение на чл. 52 от ЗЗД настоящият състав счита, че заповедта за уволнение е причинила конкретно, продължително, постоянно страдание за ищеца, поради което съдът намира, че справедливо обезщетение за същия е сумата от 5000 лв. като до пълния размер на иска от 20 000 лв. или за сумата от 15 000 лв. исковата претенция е неоснователна.

Акцесорният иск за мораторната лихва се явява частично основателен. Съгласно задължителните указания по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005г. на ВКС, по т. гр. д. № 3/2004г., ОСГК, при унищожаваните административни актове началният момент на забавата и съответно началният момент на дължимостта на мораторната лихва върху сумата на обезщетението, е влизане в сила на решението, с което те са отменени. В случая Решение № 1331/02.02.2021г., постановено по адм. дело № 12225/2020г., тричленен състав на Пето отделение на Върховния административен съд оставя в сила Решение № 3369/17.05.2019г., постановено по административно дело № 12938/2018г., по описа на АССГ, т.е. началната дата е 02.02.2021г. Крайният момент на дължимостта на мораторната лихва е денят, предшестваш депозитирането на исковата молба – 11.07.2024г. Изчислена за този период на основата на лихвения калкулатор мораторната лихва се определя в размер на 1961,23 лева.

С оглед частичната основателност на главния иск, основателен се явява и акцесорният иск за законната лихва върху тази сума, считано от 12.07.2024г. (датата на предявяване на исковата молба) до окончателното изплащане на сумата.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ на ищеца следва да се присъдят и направените по делото разноски, които са в размер на 10.00 лева, както и възнаграждение за един адвокат, съразмерно с уважената част на иска. От приложения договор за правна помощ се установява, че ищецът е заплатил адвокатско възнаграждение, в брой в размер на 3000 лева на адвокат В. С., който е осъществил процесуално представителство и защита на ищеца по делото. Съобразно уважената част от иска, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата в размер на 750 лева за адвокатско възнаграждение и 10.00 лева платена държавна такса или общо разноски в размер 760 лева.

На ответника, на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ следва да се присъди възнаграждение за юрисконсулт, осъществил процесуално представителство, в размерите по чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

Водим от горното, Административен съд София - град, I-во отделение, 63-ти състав:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ при МВР да заплати на Б. С. К., ЕГН: [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [улица], № 6а, сумата в размер на 5 000 (пет хиляди) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от отменен като незаконосъобразен административен акт – Заповед № 513з-8613/15.11.2018г. издадена от директора на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание "уволнение" и прекратено служебното му правоотношение, отменен с влязло в сила решение, а именно: Решение № 3369/17.05.2019г., постановено по адм.д. № 12938/2018г., влязло в сила на 02.02.2021г., ведно с мораторната лихва върху сумата в размер на 1961,23 /хиляда деветстотин шестдесет и един лева и 23 ст./ лева, както и ведно със законната лихва, считано от 12.07.2024г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата до пълния размер от 20 000 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи при МВР да заплати на Б. С. К., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [улица], № 6а, разноски по делото в размер на 760 /седемстотин и шестдесет/ лева.

ОСЪЖДА Б. С. К., [ЕГН], постоянен адрес: [населено място], [жк], [улица], № 6а, да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи при МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба или протест пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: